

Virtutis Solidæ Præcipua Impedimenta, Subsidia, Et Incitamenta

Commentationibus Illustrata, Omnium Usui Aptatis. Quæ Servire Insuper
Poterunt Pro Argumento Concionum: Uti Et Considerationum Tempore
Exercitiorum; præsertim verò pro gemino sacræ collectionis triduo; prout
ex subjectis hunc in finem elenchis patet. [...] Partes Tres

Impedimenta

Bellecius, Aloysius

Ratisbonæ [u.a.], 1755

§.I. Ejus indignitas.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55524](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-55524)

CAPUT III.

DE GRATIARUM ABUSU.

Quod cibus corpori, id gratia est animæ. Sicut ergo alimentorum neglectio est hominis perditio; ita & neglectus gratiæ virtutis extermínium est. Nisi enim intellectus supernè illustretur, & voluntas cœlitus excitetur, in perfectionis semita nec passum promovebis. Inde colligere licet, quām magnum earundem abusus acquirendæ sanctitudinis obstaculum sit. Ne igitur tam potenti remora in cœpto cursu retardemur, rei I. indignitas, II. pœna nobis terrori erunt, & horrori.

§. I.

Ejus Indignitas.

I. **S**umma est gratiæ *necessitas* ad partandum quodvis opus salutare, Summa est gratiæ necessitas. I.

H 3

fit.

sit. Dogma id fidei est contra Pelagianos & Semi-Pelagianos ab Ecclesia definitum, (a) fundatumque in illo Christi enuntiato: *sine me, nempe sine meo excitante auxilio, nihil potestis facere*, (b) quod vitam aeternam promereatur. Idem Philippenses & Corinthios docet gentium Doctor Paulus, eisdem scribens in hanc sententiam: *DEUS est, qui operatur in vobis & velle, & perficere pro bona voluntate.* (c) *Non quod sufficientes simus cogitare aliquid a nobis, quasi ex nobis: sed sufficientia nostra ex DEO est.* (d)

Quibus verbis secundum interpretationem Patrum (e) Apostolus orbis signi-

„ (a) Conc. Araufica. II. ca. 7. cuius haec sunt
 „ verba: *Si quis per naturae vigorem bonum alii-
 „ quod, quod ad felutem pertinet vita aeterna, cogita-
 „ re, aut eligere posse confirmet absque illuminatione
 „ & inspiratione Spiritus Sancti, heretico. fallitur
 „ spiritu. Item Conc. Trid. sess. 6. can. 3. si quis
 „ dixerit sine præveniente Spiritus Sancti inspiratio-
 „ ne, atque ejus adjutorio hominem credere, spera-
 „ re, diligere, aut pœnitere posse, sicut oportet, ut
 „ justificationis gratia conferatur, anathema sit.*

(b) *Joan. 15. v. 5.* (c) *Philip. 2. v. 13.*
 (d) *2. Cor. 3. v. 5.* (e) *S. Hierony. l. 3. contra
 Pelag. S. Greg. M. hom. 9. in Ezech. S. Aug. l.
 de gratia Christi cap. 26. ubi ait: nihil omnino bona
 sine gratia fieri posse, non dubites.*

significat, nos sine interna præveniente gratia non posse velle, agere, vel etiam incipere ullum naturæ vires superans opus. Quin imò, testante Augustino, (f) sine ea proprio marte ne quidem orare pro ea, nec ad eam nos disponere possumus. Tanta, tam universalis & absoluta divini auxilii necessitas est. Illud ergo qui oblatum negligit, remedium summè necessarium ad salutariter operandum, temere abjicit.

Proin ô improvide! dum ejusmodi motionem rejicis, clavem projicis, qua sola (secundùm speciem spectata) cœli janua aperitur: talentum prodigis, quo solo immortalis corona comparatur: gemmam dilapidas, qua sola ipse DEUS emitur. Et rides? eoqué tempore rides, quo de neglecto tenui lucro, de perditō vili numismate, de jactura rei supervacanæ doles. Ac veniet hora, quo tam impudentem abusum amarè deslebis, triste ingemiscendo: *cum potui, nolui.*

H 4

Et

(f) Aug. Epist. 194, n. 16.

Et profectò quæ hæc temeritas! scire, sine actu salutari neminem adultum fore salvandum: fateri, nullam ejusmodi actionem sine cœlesti adjutorio elici posse: hæc omnia fide divina insuper credere; & tamen unicum hoc remedium, summè necessarium hoc adjumentum, ultro oblatum, quin & obtrusum negligere, aversari, repellere; idque per risum, nemine minis impellente, ex mera oscitatione; hæc certè ejus generis indignitas est, quæ DEI pupillam lædit, & infinitæ largitatis fontem jure obstruit.

O Pater lumen! (g) heu! quid feci, illi dum instinctui rebellis restiti? Ah! ego sedens *in tenebris & umbra mortis*, (h) illam lucem repuli, qua sola lethales tenebræ fugari poterant. Ego, percussus *ulcere pessimo à planta pedis usque ad verticem*, (i) illud pharmacum respui, quo solo sanari quiveram. Radium æternitatis, pretium sanguinis Christi, pignus beatitudi-

(g) *Jacob. 2. v. 17.* (h) *Psal. 87. v. 7.*
(i) *Job. 2. v. 7.*

tudinis æternæ imprudens contempti.
At pœnitet! Fac ô Domine! ut
salcem præsenti huic, quæ fors ultima
est, gratiæ constanti fidelitate respon-
deam.

II. Insuper summa est gratiæ dignitas. II.
Nam est bonum, immensum excedens Summa
est ejus
dignitas.
omnes terrenas opes, & præstantius
quid omni illo, quod DEUS aut di-
vinum non est. Merces est laborum,
vulnerum, ac mortis Christi: nostro-
rum meritorum felix principium est,
incrementum & præmium: est semen
gloriæ æternæ; justus enim, qui tran-
seunti auxilio docili mente obsecun-
dat, is cum illo supernæ virtutis actum
exercendo, novum inharentis gratiæ
additamentum acquirit; cuilibet au-
tem ejusmodi gradui respondet quo-
que gradus gloriæ sempiternum dura-
turæ. (1) Quilibet ergo immissus à
cœlo radius est auspicatum initium to-
tidem æternitatum omnis excogitandæ

H 5 felici-

(1) Conc. Arausiac. II, can. 18. Trident. sess. 6.
c. 16. & can. 32.

felicitatis. Quid augustius sublimius-
que dici possit?

In cumulum conjice omnes totius
orbis excellentias, principum diade-
mata, regumque majestates. His pre-
tium adde omnium terra marique la-
tentium gemmarum ac thesaurorum,
istis præterea adjunge omnem solis, au-
roræ, ac stellarum lucidissimam pul-
chritudinem; & en! minima cœlestis
illustratio, unica mentis divina motio
eminenti intervallo longè excellentius
quid, pretiosius ac pulchrius est. Quid
ergo indignius, quam inestimabile hoc
donum, æthereum hunc fructum, in-
comprehensam hanc gloriæ sementem
tam prodigè abhicere; idque propter
nihil, sine remorsu, per jocum, plus
dolendo de jactura viliis reculæ quam
gratiæ?

Si dœmonibus vel unicum ex innu-
meris illis, quæ nos tam protervè con-
temnimus, auxiliis concederetur, quan-
ta fidelitate eidem auscultarent? Pro eo-
rum unico mille inferos lubidine ma-
xima

xima tolerarent , si his illud mercari possent. Soli nos mortales , licet hujusmodi donorum summè indigi simus , illorum tamen maximè incuriosi vivimus , & ultiro obtrusa obstinato contemptu negligimus.

Et hoc agunt (obstupescite ô cœli !) non educati in sylvis barbari , qui de his rebus nil unquam audierunt ; sed Christiani , imò & Religiosi , qui *enutriti verbis fidei* , (m) sciunt , & credunt summam esse non solùm gratiæ necessitatem , sed insuper præstantiam & excelsitatem. At vñ nobis ! si ejus meritum tunc primùm aestimare incepimus , quando ea carebimus.

O cœlestis Samaritane ! ego ille infelix sum , qui Jerichuntem profugus *incidi in latrones , semivivus plagis impositis relictus* ; (n) ego ille *cæcus sedens secus viam justitiæ* , (o) *qui lumen cœlè non video* ; (p) tu vulneribus oleum , oculis collyrium , & quidem pretio in-

fini-

(m) 1. Tim. 4. v. 6. (n) Luc. 10. v. 30.
(o) Luc. 18. v. 25, (p) Tob. 5. v. 12,

finitum, utpote tuo sanguine comparatum, ultro idque sœpius offers, & ego, vah probrum! medicam usque pertinax repello manum, meis miseriis imputrescere malens.

Sed meæ me pudet malitiæ. Tu Domine, qui *amictus es lumine sicut vestimento*, (q) *illumina oculos meos*, (r) *ut agnoscam excitantis gratiæ divinam dignitatem*. Fac, ut *præponam illam regnis & sedibus, & divitias nihil esse ducam in comparatione illius*. Da, ut firmiter credam, *quoniam omne aurum in comparatione illius arena est exigua, & tanquam lutum aestimem argentum in conspectu illius*. (s)

III.1
Magna ejus est copia, & efficacia. Præterea gratiæ nobis collatae sunt magnæ, nempe vocatio ad fidem Romanam, statumque Religiosum: electio ad sacerdotii dignitatem & animarum curam: nec non tyrocinium, annuus octo dierum secessus, geminæ quot annis animi collectiones, fre-
quens

(q) *Psal. 103. v. 2.* (r) *Psal. 12. v. 15.*
(s) *Sapient. 7. v. 8. & 9.*

quens adeò sacrorum mysteriorum usus, haustusque inde fructus. Insuper sunt *continuae*, quotidiana scilicet sacrificia, meditationes, examina, lectiones, exempla, adhortationes, & horarii instinctus interni.

Denique sunt *efficaces* in se & quoad suam, ut Theologi loquuntur, congruitatem spectatæ; cum hæ ipsæ numero gratiæ, si aliis collatæ fuissent, maximos ex iis sanctos effecissent, ac convertendis ad frugem sceleratissimis hominibus efficienter suffecissent; quæque ideo solùm in nobis suo effectu caritaturæ à DEO sunt provisæ, quia liberè à nobis repudiantur. Proin auxiliis tam magnis, tam continuis, & in se tam efficacibus tamen resistere: eaque propter nihil, ex mera petulantia, per jocum contemnere: viliori loco cœlestes has gemmas ac vitrum habere; id enimvero, eorum abusum malitiosissimum reddit.

Itaque vœ tibi Corozain! vœ tibi Bethsaida! vœ tibi Religiose! quia si in aliis factæ

factæ fuissent virtutes, quæ factæ sunt in te, ad magnam perfectionem pervennissent. (t) In die judicii venient ab Oriente & Occidente (u) Turcæ & hæretici; surgent tui illi discipuli, poenitentes & auditores tui, quos ad fidellem gratiæ usum animasti; surgent, inquam, & accusabunt te de tam horrendo earundem despicatu. Vindictam à te exiget suo fine frustratus sanguis Christi, utpote quo is tibi tot spretas à te illustrationes & instinctus comparavit.

O miser! quid olim respondebis Divino Judici, dum orbem universum contestando, minaci voce dicet: *nunc ergo habitatores cœlestis Jerusalem, judicate inter me & vineam meam.* Edicite, quid est, quod debui ultra facere vineæ meæ, animæ huic, & non feci? post tot impensos illi favores, an non jure exspectavi, ut faceret uvas? & en! fecit labruscas. (x) Tot curis, laboribus, & vigiliis non nisi vepres ingrata rependit.

(t) Luc. 11. v. 13.
(x) Imai. 5. v. 4. & s.

(u) Matth. 8. v. 11,

pendit. Ad hæc quæ tibi tunc mens erit?

O Domine, ne intres in judicium cum servo tuo! (y) Fateor, ego sum illa infelix terra, arida, petrosa, spinis horrida, cui hactenus immisum gratiæ semen vel conculcatum evanuit, vel natum aruit, vel ab exortis simul spinis suffocatum interiit. (z) Ego illa sterilis ferculnea, (aa) assidue culca, sollicitè rigata, tot radiis fota, & tamen fructibus semper vacua. At illusum satis est. Tandem finem faciam resistendi, ne Tu initium facias puniendi. Da ergo servo tuo cor docile, (bb) ne in vacuum gratiam posthac recipiam. (cc) Fac, ut deinceps illius semen cadat in terram bonam, & ortum faciat fructum centuplum. (dd)

§. II.

(y) Psal. 142. v. 2.

(z) Matth. 8. v. 5.

{aa) Luc. 13. v. 7.

(bb) 3. Reg. 3. v. 9.

{cc) 2. Cor. 6. v. 1.

(dd) Luc. 8. v. 8.